

Тақризи

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи унвончӯ Зарифзода Ғайрат Зариф дар мавзуи «Вазъи низомӣ ва сиёсии аморати Бухоро дар солҳои 1826-1860» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои таърих аз рӯи ихтисоси 6.1.1. Таърихи ватанӣ (таърихи халқи тоҷик). – Душанбе, 2026. – 203 с.

Дар таърихи асримиёнагии халқи тоҷик нимаи аввали асри XIX яке аз давраҳои муҳим ба шумор меравад. Ҳарчанд доир ба ин давраи таърихӣ аз ҷониби муҳаққиқон асар ва мақолаҳои зиёди илмӣ зиёд навишта шуда бошанд ҳам, ҳанӯз ба бисёр паҳлуҳои таърихӣ он диққат дода нашудааст. Давраи мавриди таҳқиқ марҳилаи ҳалқунанда ва ғарбпазири сиёсату низомӣ буда, ба ташаккули давлатдорӣ, таҳкими иқтисоди ҳарбӣ ва даргириҳои геополитикӣ таъсири амиқ гузоштааст. Омӯзиши ин мавзӯ дар асоси сарчашмаҳои таърихӣ дар ин давра то ҳол ҳалли ҳудро пурра наёфтааст. Аз ин хотир, мавриди таҳқиқ қарор гирифтани ин мавзуи муҳим дар таҳкими давлатдорӣ халқи тоҷик ниҳоят мубрам буда, аҳаммияти калони илмиро дорост.

Дар ин давра аморати Бухоро дорои афзалияти ҳарбӣ сиёсӣ буда, ҳокимияти марказӣ устувор гашта буд ва равобити дипломатии он бо мамонаҳои хориҷа дар сатҳи зарурӣ қарор дошт.

Мубрамияти мавзӯ, пеш аз ҳама, дар он зоҳир мегардад, ки дар асоси таҳлили ахбори маъхазҳои дасти аввал вазъи ҳарбӣ-сиёсии нимаи аввали асри XIX дар ҳудуди аморати Бухоро муайян гардида, ба иқтисоди муҳофизатии он баҳо дода шудааст ва таъсири робитаҳои дипломатии аморати Бухоро бо давлатҳои ҳамҷавор дар ҳаёти сиёсӣ ва ҳарбии давлат равшан гардидааст.

Пойгоҳи сарчашмашиносии рисоларо асосан маҷмуи васеи сарчашмаҳои хаттӣ ва маводи шарҳиносии тоинқилобии рус ташкил медиҳанд. Таҳлили амиқи маъхазҳои хаттӣ ба муаллиф имкон додааст, ки хронологияи воқеаҳо барқарор намуда, хусусиятҳои муносибатҳои байни хонигариҳо ва равандҳои геополитикиро дақиқ тасвир кунад. Ин

амал дар таърихнигории ватанӣ иқдоми нав буда, барои таҳқиқоти минбаъда заминаи мусоид фароҳам меорад.

Зарифзода Ғайрат Зариф ҳангоми таҳқиқот бо истифода аз усулҳои муосири илмӣ - таърихият, пайдарпайии хронологӣ, усули муқоисавию таҳлилӣ ва системавӣ, инчунин равишҳои комплексиву маърифатӣ ба мабной равияи илмӣ ва интиқодӣ ба ҳалли масъалаҳои таърихӣ даст задааст.

Ин ба муаллиф имкон додааст, ки мавзӯро аз ҷанбаҳои гуногун - сиёсӣ, низомӣ, дипломатӣ ва иҷтимоӣ мавриди таҳлил қарор дода, ҳулосаҳои амиқи илмӣ барорад.

Аҳаммияти мавзӯи диссертатсияи номзоди Зарифзода Ғайрат Зариф дар он зоҳир мешавад, ки то кунун оид ба мавзӯи вазъи низомӣ ва сиёсии аморати Бухоро дар солҳои 1826-1860 таҳқиқи диссертатсионии бевосита ва мустақим анҷом наёфтааст ва ин кӯшиши аввалин аз ҷониби унвонҷӯ барои ҳалли ин масъала ба шумор меравад.

Зарифзода Ғайрат Зариф дараҷаи коркарди илмии проблемаи мавриди омӯзишро таҳлил намуда, доир ба аҳаммияти назариявӣ ва амалии таҳқиқот навиштааст, ки омӯзиши мавзӯ дар заминаи таърихнигорӣ ва маъхазшиносии муосир аҳаммияти назарии муҳим дошта, барои дарки амиқтари равандҳои сиёсӣ, иҷтимоӣ ва низомии аморати Бухоро дар давраи ҳукмронии амир Насрулло замина фароҳам меорад.

Навгонҳои илмии таҳқиқот дар он ифода меёбад, ки муҳаққиқ дар асоси таҳлили маъхазҳои ҳаттӣ масъалаи таърихи ҳарбӣ-сиёсии аморати Бухоро дар солҳои 1826-1860 мавриди таҳқиқ қарор дода, сарчашмаҳои нодири ҳаттиро доир ба вазъи ҳарбиву сиёсии замони салтанати амир Насрулло таҳлил намудааст ва дар асоси таҳлили маводҳои нави таърихӣ ва илмӣ ба вазъи сиёсиву ҳарбӣ ва робитаҳои байниҳамдигарии аморати Бухоро бо хонигарии Осиёи Миёна дар солҳои 20-50-уми асри XIX равшанӣ андохта, ба унвони мансабҳои

ҳарбӣ, усули ҷангии ҳарбиёни аморати Бухоро ва ислоҳоти дар ин самт амалӣ намудаи амир Насрулло ва намояндагони дигари сулолаи Манғитияро мавриди муқоиса ва ҳулосабарорӣ қарор додааст.

Дар диссертатсия ҳулосаву тавсияҳо дар асоси таҳлили илмӣ натиҷаҳои таҳқиқоти назариявӣ ва амалӣ пешниҳод гардида, дурнамои мавзӯи таҳқиқӣ муайян шудааст.

Омӯзиши таҳқиқоти мазкур ҳамчун мавзӯи муҳимми таърихӣ, на танҳо аҳамияти калони илмиву амалӣ дорад, балки барои равшан сохтани саҳифаҳои таҳқиқнагардида ва норавшани таърихи асримиёнагии халқи тоҷик, инчунин барои тарбияи наслҳои ҷавони имрӯза ва ояндаи миллат кумаки амалӣ хоҳад расонд.

Довталаби дараҷаи илмӣ доир ба мавзӯи диссертатсия 6 мақолаи илмӣ ба нашр расонидааст, ки аз ин 3 мақола дар маҷаллаҳои тақризшавандаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ва се мақолаи дигар дар нашрияҳои дигар ба таърифи расидаанд. Маводи интишоргардида нуктаҳои асосӣ, натиҷаҳо ва мазмуни диссертатсияро инъикос намуда, саҳми шахсии муаллифро собит менамоянд.

Сохтори диссертатсияи Зарифзода Ғайрат Зариф ба талаботи расмие, ки ба рисолаҳои номзадӣ пешниҳод мешаванд, пурра мувофиқат мекунад. Он аз муқаддима, се боб, шаш зербоб, ҳулоса ва рӯйхати адабиёт иборат аст.

Дар муқаддимаи диссертатсия мубрами мавзӯи таҳқиқ, дараҷаи таҳқиқӣ мавзӯи илмӣ, робитаи кор бо барномаҳо ва мавзӯҳои илмӣ, мақсаду вазифаҳо, объект ва мавзӯи таҳқиқ, доираи таърихӣ таҳқиқот, асосҳои назарӣ ва методологии таҳқиқ, сарчашмаҳои таҳқиқ, навиғонии илмӣ диссертатсия, нуктаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшаванда, аҳамияти назарӣ ва амалии таҳқиқ, дараҷаи эътимоднокии натиҷаҳои таҳқиқот, мутобиқати диссертатсия ба шиносномаи ихтисоси илмӣ, саҳми шахсии довталаби дараҷаи илмӣ, тасвиби амалии натиҷаҳои

тахқиқ, нашри таълифоти илмӣ дар мавзуи диссертатсия ва сохтору ҳаҷми кор бо низоми муайян шарҳу баён ёфтаанд.

Боби якуми диссертатсия “Тавсифи ҳааводиси таърихии солҳои 1826-1860 дар манбаъҳои хаттӣ ва асарҳои шарқшиносони тоинқилобии рус” унвон дошта, аз ду зербоб иборат аст. Дар зербоби аввал манбаъҳои хаттии таърихӣ роҷеъ ба таърихи аморати Бухоро дар сеяки дуҷуми асри XIX мавриди баррасӣ қарор гирифтаанд. Унвонҷӯ ҳангоми таҳлили маъхазҳои таърихӣ ба ҳодисоти муҳимми сиёсӣ ва низомии солҳои 1826-1860 аз нигоҳи интиқодӣ муносибат намуда, ба рӯйдодҳои он давр ба таври обективӣ баҳо додааст. Боиси таъкид аст, ки унвонҷӯ ҳангоми таҳқиқ тақя бар ахбори маъхазҳои хаттӣ пайдарҳамии рӯйдодҳоро дақиқ барқарор намуда, хусусиятҳои муносибатҳои байни хонигарии Бухоро, Қўқанд ва Хеваро муайян намудааст.

Дар зербоби дувуми боби аввал муаллиф дар бораи таърихи аморати Бухоро дар осори шарқшиносони тоинқилобии рус маълумот дода, асарҳои як зумра аз ин олимонро ба мисли Е.К. Мейендорф, А.Н. Халфин, Э.А. Эверсман, П.И. Демезон, И.В. Виткевич, А. Борнс, П.Савелев, К.Ф. Бутенов, Н.В. Хаников, В.В. Григорев, А.Вамбери, В.В. Радлов ва дигарон таҳқиқ намудааст. Аз ҷумла, ӯ дар бораи сафорати А.Ф. Негри ба хонигарии Бухоро дар солҳои 1820-1821 баҳо дода менависад, ки он на танҳо ба густариши тичорат мусоидат мекард, балки ҳамчун воситаи стратегияи геополитикии Русия низ хидмат мекард ва фаъолияти дипломатии ӯ маънои таҳкими мавқеи Русия дар Осиёи Марказиро дошт. Ба ақидаи муаллиф осори шарқшиносони тоинқилобии рус дар таърихи аморати Бухорои нимаи аввали асри XIX нишон медиҳад, ки онҳо на фақат таҳлили сиёсӣ, балки фаҳмиши амиқи фарҳангӣ ва иҷтимоии мардуми он замонро баррасӣ намуданд.

Боби дуҷуми рисола ба таҳлили вазъи дохилии аморати Бухоро дар давраи бухрони шадиди миёнаи асри XIX бахшида шуда, аз ду зербоб иборат аст. Муаллиф дар ин боб дар бораи ҳаёти сиёсии аморати Бухоро

дар давраи омӯзиш таваккуф намуда, дар он масъалаҳои, сохтори сиёсӣ, идорӣ-маъмурии аморати Бухоро, низоми лашкардорӣ ва ислоҳоти ҳарбии амир Насрулло ро мавриди таҳқиқ қарор додааст.

Муаллиф тасвири мукаммали сохтори идоракуниро тавсиф намуда, вазифа ва салоҳиятҳои мансабдорони мухталифро таҳлил кардааст.

Дар натиҷаи таҳлили маводи маъхазҳои хаттӣ ва адабиёти илмӣ увонҷӯ ба хулосае омадааст, ки дар аморати Бухоро девонхонаҳои бевосита ба ҳокимияти амирӣ тааллуқ дошта, ба се гурӯҳ тақсим мешуданд: 1. Девонхонае, ки ба вазоратхонаи Бухорои шариф тааллуқ дошт. 2. Девонхонаҳои назди мансабдорони сатҳи олӣ (тўпчибошӣ, қозикалон, раисикалон). 3. Девонхонаҳои бекигарихо.

Тибқи таҳлили муаллиф сохтори идоракунии маъмурии аморати Бухоро аз ду қисмат иборат буд: Ҳокимияти олӣ ва ҳокимияти тобеъ. Ҳокимияти олӣ дар ихтиёри намояндагони сулолаи манғитҳо қарор дошт, ки ҳукмронии онҳо авлодӣ буд. Ҳокимияти тобеъ ба ду дараҷаи низомӣ тақсим мешуд: яқум, сарварони вилоятҳо, ки аз ҷониби амир таъин мегаштанд; дуҷум, ҳокимони ноҳияҳо, ки онҳоро ҳокимон таъин мекарданд.

Муаллиф дар ин боб инчунин таъсис ва рушди лашкари доимиро дар соли 1837 мавриди таҳқиқ қарор додааст, ки он ба беҳбуди омодагии ҷангии аморат ва таҷдиди тактикаи ҳарбӣ мусоидат намуда буд. Бо истифода аз далелҳои нав, муаллиф нақши ин ислохотро дар мустаҳкам намудани иқтидори мудофиавии аморат дубора арзёбӣ намудааст. Тибқи хулосаи муаллиф пас аз ислоҳоти ҳарбии амир Насрулло ҳолати ҷангии лашкар беҳтар гашта, як низоми мукаммали ташкилоти ҳарбӣ барпо карда шуд, вале татбиқи ислоҳот ба монеаҳои ҷиддӣ иҷтимоӣ ва иқтисодӣ рӯ ба рӯ гардид, ки дар натиҷа, ислоҳоти соли 1837 ҳарчанд иқтидори ҷангии аморатро нисбат ба ҳамсоягони минтақавӣ баланд бардошта бошад ҳам, бинобар набудани заминаҳои техникаӣ иҷтимоӣ,

натавонист системаи низомиро ба сатҳи артишҳои муосири замон пурра мутобиқ созад.

Боби сеюми диссертатсия “Тамоюлҳои сиёсати хориҷии аморати Бухоро” номгузори шуда, аз ду зербоб иборат аст. Зербоби аввали боби сеюм ба робитаҳои аморати Бухоро бо Русияи подшоҳӣ ва хонигарии Осиёи Миёна бахшида шудааст. Муаллиф дар ин зербоб муайян намудааст, ки сиёсати хориҷии амири Насрулло на танҳо воқуниш ба таҳдидҳои хориҷӣ, балки идомаи мантикии сиёсати дохилӣ барои ташаккули давлати мутамарказ буд. Таҳлили «Бозии бузург» ва нақши он дар муносибатҳои дипломатӣ ва низоъҳои мусаллаҳона аз дастовардҳои муҳими ин қисмат мебошад. Ҷанбаи асосӣ дар он зоҳир мегардад, ки муаллиф муносибатҳои ҳарбиро ҳамчун қисми системаи муносибатҳои байналмилалӣ он замон баррасӣ кардааст.

Унвонҷӯ таъкид менамояд, ки Русия кӯшиш мекард, то муносибатро бо Бухоро хубтар ба роҳ монда, дар ин самт марҳилаи навро оғоз намояд ва наздикшавии худро бо хонигарии Осиёи Миёна дар ташкили юришҳои ҳарбӣ медид. Муаллиф ба вазъи мавҷуда баҳо дода, менависад, ки дар маҷмӯъ, таҳлили робитаҳои дипломатӣ ва тижоратӣ нишон медиҳад, ки сиёсати Русия дар Осиёи Миёна, ҳамзамон ба таҳкими мавқеи геополитикӣ, рушди савдо ва таъминоти иқтисодӣ нигаронида шуда буд.

Дар зербоби дуюм низоъҳои мусаллаҳонаи байни хонигарии Осиёи Миёна мавриди баррасӣ қарор гирифтааст. Аз таҳлили маводи маъхазҳои ҳаттӣ муаллиф ба чунин хулоса омадааст, ки дар аҳди амир Насрулло (1827-1860) задухӯрдҳои мусаллаҳона бо давлатҳои ҳамсоя авҷ гирифта буданд. Амир Насрулло ба хонии Қўқанд беш аз 40 маротиба, ба хонии Ҳева наздик 10 маротиба, ба Эрон 7 маротиба ва ба Афғонистон 2 маротиба набарди мусаллаҳона анҷом додааст.

Тибқи таҳқиқи унвонҷӯ аморати Бухоро дар муноқишаҳои ҳарбӣ бо хонигарии ҳамсоя, пеш аз ҳама бо Қўқанд фаъолона иштирок мекард.

Сабабҳои аслии даргириҳои низомӣ ин даъвоҳои ҳудудӣ ва рақобат барои назорати роҳҳои тиҷоратӣ дар дохили минтақа буданд. Ҷангҳои пайдарпаи байни ин ду давлати феодалӣ дар он давр бештар характери сиёсӣ, иқтисодӣ ва геостратегӣ доштанд.

Муаллиф аз таҳлили воқеаҳои таърихӣ миёнаи асри XIX ба муносибатҳои муташанниҷи байни аморати Бухоро ва Хониғарии Ҳева рабт дошта, ба чунин хулоса омадааст, ки дар ин давра сиёсат ва амалиёти ҳарбии ҳар ду давлат характери тасарруфгарона, ғоратгарона ва васеъкунии ҳудудӣ доштааст. Ӯ таъкид менамояд, ки аз нигоҳи иҷтимоӣ-сиёсӣ чунин низоъҳо сабаби асосии бадшавии вазъи мардум, афзоиши гуруснагӣ ва коҳиши тавоноии истехсолии ҷомеа гардиданд.

Бояд қайд кард, ки хулосаи рисолаи диссертатсионӣ аз дараҷаи баланди натиҷабардории илмӣ унвонҷӯ дарак медиҳад. Дар хулосаҳои диссертант, ки фароғири асоситарин ва муҳимтарин бардоштҳои илмӣ муаллифанд, фикрҳои ҷамъбастиӣ ӯ натиҷагирӣ шудаанд.

Дар баробари дастовардҳои илмӣ ва муҳокимаю натиҷагирӣҳои ҷолиби таваҷҷуҳ дар диссертатсия баъзе норасоӣҳои зерин ба ҷашм мерасанд:

1. Сарфи назар аз таҳлили муфассали сарчашмаҳо, дар бахши «Дараҷаи таҳқиқи мавзӯ» ба таҳлили асарҳои ба омӯзиши таърихи дипломатии аморати Бухоро бахшидаи муҳаққиқони хориҷии муосир камтар таваҷҷуҳ зоҳир шудааст. Таҳлили бештари чунин асарҳо ба қавитар гардидани пойгоҳи назариявии рисола мусоидат мекард.
2. Дар рисола ба таърихи ҳарбӣ ва сиёсати хориҷӣ бештар таваҷҷуҳ зоҳир шуда, таҳлили вазъи иҷтимоии дохилӣ, бахусус нақши гурӯҳҳои алоҳидаи иҷтимоӣ (руҳониён, ашрофи маҳаллӣ, қабилаҳои кӯчманчӣ) дар равандҳои сиёсӣ ва низомӣ то андозае аз назари унвонҷӯ дур мондааст. Омӯзиши амиқтари ин омилҳо метавонист тасвири вазъиятро боз ҳам пурратар гардонад.

3. Таъсири мутақобилаи сиёсати хориҷии Русия ва Британияи Кабир ба сиёсати дохилӣ ва низомии аморати Бухоро дар баъзе мавридҳо ба таври сатҳӣ баён шудааст. Таҳлили амиқтари ин раванд дар заминаи манобеи нав метавонист ба хулосаҳои ҷолибтаре оварда расонад.
4. Унвонҷӯ дар саҳифаи 15-16 навиштааст, ки: масъалаи таърихи ҷарбӣ-сиёсии аморати Бухоро дар солҳои 1826-1860, вазъи сиёсӣ ҷарбӣ ва робитаҳои байниҳамдигарии аморати Бухоро бо хониғарӣҳои Осиёи Миёнаро дар солҳои 20-50-уми асри XIX, вазъи низомӣ лашкар, унвони мансабҳои ҷарбӣ, усули ҷангии ҷарбиёни аморати Бухоро ва ислоҳотҳои дар ин самт амалинамудаи амир Насрулло ва намояндагони дигар сулолаи Манғития бори нахуст мавриди муқоиса ва хулосабарорӣ қарор ёфтааст. Дар ин ҷо ибораи “бори нахуст” бемаврид омадааст, зеро масъалаҳои ғавқуззӣ то дараҷае дар мақола ва асарҳои як қатор муҳаққиқон (диссертатсияҳои Ҷӯрабоев Ҷ.Х. “Бухарский эмират во второй половине XVIII - первой половине XIX вв. в письменных источниках”, Бониезов И. Х. “Состояние армий и вооружений стран Центральной Азии в конце XVII - второй половине XIX вв.», Султонзода Б. С. «Армия Бухарского эмирата в эпоху протектората царской России (60-е годы XIX-начало XX вв.)) мавриди таҳқиқ қарор гирифтааст.
5. Дар фасли аввали боби якум “Сарчашмаҳои хаттӣ роҷеъ ба таърихи аморати Бухоро дар сеяки дуҷуми асри XIX” дар бораи асарҳои Муҳаммад Яъқуб “Гулшан-ул-мулк” ва “Таърихи амирони манғития”, Муъин ад-дин “Таврихи авоил ва авохир”, Садри Зиё «Силсилаи салотини манғития», Муҳаммад Аминбек Худоёрхонзода “Анҷум-ат-таворих” маълумоти зиёд оварда шудааст, вале ин асарҳо дар рисола истифода нагардидаанд.

6. Дар рисола аз тарҷумаи асари “Кашкули Салимӣ”-и Мирзо Салимбек ибни Муҳаммад Раҳим ба забони ўзбекӣ истифода гардидааст, дар ҳоле, ки нусхаи дастхати ин асар бо забони тоҷикӣ дар китобхонаи Пажуҳишгоҳи таърих, бостоншиносӣ ва мардумшиносии ба номи А. Дониши Академияи миллии илмҳои Тоҷикистон зери рақами 207 маҳфуз аст. Чопи сангии “Кашкули Салимӣ” бо забони тоҷикӣ соли 1331 ҳ. (1914) дар Тошканд анҷом ёфтааст.
7. Дар қисмати «Маъхазҳои хаттӣ (бо забони русӣ)” асарҳои Г. Арандаренко, Аҳмади Дониш «История мангитской династии», Мирзо Шамси Бухорӣ «О некоторых событиях в Бухаре, Коканде и Кашгаре», Маев, Н. А. «Очерки Бухарского ханства», Ханьков, Н.В. «Описание Бухарского ханства» ва ғ. дар рӯйхати адабиёт ҷой дода шудаанд, вале дар асл аз онҳо дар рисола истифода нагардидаанд.

Бояд қайд кард, ки камбудии зикргардида аҳамияти илмӣ рисоларо коҳиш намедиханд ва рисолаи мазкур таҳқиқоти илмӣ арзишманд ва мустақилона баанҷомрасида буда, ба талаботи муқаррарнамудаи бандҳои 31, 33, 34, 35, 37 «Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ», ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, № 267 (бо тағйири иловаҳо дар асоси қарори Ҳукумати ҶТ аз 26 июни соли 2023, № 295) тасдиқ гардидааст, мувофиқ мебошад.

Мазмуни автореферати диссертатсия ва мақолаҳои нашрнамудаи муаллиф ба таври комил навоарӣ ва хулосаҳои таҳқиқоти диссертатсиониро инъикос менамоянд.

Дар маҷмӯъ, таҳқиқоти диссертатсионии Зарифзода Ғайрат Зариф дар мавзӯи «Вазъи низомӣ ва сиёсии аморати Бухоро дар солҳои 1826-1860» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои таърих аз рӯйи ихтисоси 6.1.1. Таърихи ватанӣ (таърихи халқи тоҷик) пурра

баанҷомрасида ҳисоб ёфта, муаллиф тавонистааст ҳадаф ва вазифаҳои дар наздаш гузоштаро қомилан ба анҷом расонад.

Соҳтори диссертатсия ба талаботи Низомномаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон пурра мувофиқат менамояд ва Зарифзода Ғайрат Зариф барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои таърих, аз рӯйи ихтисоси 6.1.1. Таърихи ватанӣ (таърихи халқи тоҷик) сазовор мебошад.

Муқарризи расмӣ:

Доктори илмҳои таърих, профессор,
сарҳодими илмӣ шӯъбаи таърихи қадим,
асрҳои миёна ва нави Институти таърих,
бостоншиносӣ ва мардумшиносии
ба номи А.Дониши Академияи миллии
илмҳои Тоҷикистон

Саидов А.

Имзои профессор А.Саидовро
тасдиқ мекунам:

Нозир калони Шӯъбаи кадрҳои

Институти таърих, бостоншиносӣ ва
мардумшиносии ба номи

Аҳмади Дониши АМИТ

07.07.2026

Файзуллоева Г.К.

Маълумот барои тамос:

734025, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
шаҳри Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 33
Телефон: +992 (37) 221-37-42